
Varga Mátyás

LASSÚ TÉTEL

Ha az asszony, anyám (hogy ne zavarjon) csak kívülről, ahogy szokta, a kert felől öntözi meg a virágokat az ablakban,

a víz érintésétől jellegzetes muskátliillat támad, és az üvegen át is nyomban (még perceken át) érződik odabent.

Ez persze nem a virág, hanem a *növény* illata, és ugyanúgy az ember kezére tapad, ha egy félszáraz tövet dob ki a

szemétbe, mintha csak véletlenül ér hozzá egyetlen levélhez. – De tudatosan *csak úgy* soha nem érinted; mindig van valami

belső ok, valami hirtelen jött szomjúság erre a fanyar-zöld borzongásra, mely többnyire a körülményekből,

pontosabban a megtétel lehetőségéből születik. És van egy csak ide tartogatott mozdulat: ahogy, ha nem

látja senki, egy ujjal épp hogy egy kicsit (mint valami igen érzékeny kapcsoló vagy távirányító apró gombját) meg-

érinted a bolyhos felszínt. – És mélyre szívod a jól ismerttet.

FAKÉREG

akárha mágneselejezné
az előregedett szövet málló,
de töredékesen is mindenre
emlékező rétegeit – akárha
sírkövek szögletes todulása
(mint Prágában abban a régi
zsidó temetőben) – s akárha
folyóáttörés a hegyek között,
vagy kiszáradt meder, valami
kanyonféle, hol, ha eljön az
esős évszak, hatalmas ár-
hullám zúdul le – de most
csak hangyák megfontolt,
éhes vonulása egyre közelebb
a szakadó jelenhez

Békés Pál

AZ IBOLYÁN TÚL

Két nap volt hátra az utazásig, tömérdek tenni- és intéznivaló, búcsúzkodás, csomagolás, hisztéria. Három hónap elég sok. Ilyenkor az ember elköszön azoktól, akik számitanak. Gyuri volt az utolsó, és hol másutt, mint az Ibolyában? Késtem, ahogy szoktam, odakint várt a kopott presszó előtt, mert egyedül be nem ment volna semmi pénzért, és rám nézett szemrehányóan, és elküldött a franchba, ahogyan szokta. Rendben volt minden.

A presszós nő azt kérdezte: – A szokásosat? – választ nem várt, hozta a kólát a kisunikummal, és Gyuri kifejtette, ahogyan szokta: azért járunk ide, mert olcsó, és mert itt van még kisunikum, ami szív műtét után is elfogadható, sőt egyenesen ajánlott, én meg bólogattam, ahogyan szoktam: még szép. Ezért járunk ide.

Mentünk persze máshová is, korábban, amikor a környéken laktam, egy ugrásra Kardos G. Irányi utcai lakásától. Sétálni való estéken körbelátogattuk a környék legelvadultabb, -füstösebb, -romosabb helyeit, mígnem valamelyikben megállapodtunk; Gyurit kétes alakok szólították meg, félszavakkal tájékoztatták, mi történt azóta (hogy *mióta*, mi volt a mitikus kezdet, az homályba veszett, egyszóval: *azóta*), elment az asszony, esetleg visszajött, ő maga, a férfi ment el vagy tért vissza – nő mindig szerepelt a helyzetjelentésben –, és aztán bólogattunk: hajjaj, hát igen. Egy-egy tómondat jutott